

Azimut

144

50 itineraris d'esquí de muntanya pel Pirineu català

Pito Costa i Carles Lluch

Cossetània Edicions

Col·lecció: Azimut - 144

50 ITINERARIS D'ESQUÍ PEL PIRINEU CATALÀ

PITO COSTA – CARLES LLUCH

Cossetània
EDICIONS

Pròleg

Diuen les cròniques que el dia de Nadal de 1908 el jove Albert Santamaria, juntament amb altres companys del Centre Excursionista de Catalunya, es va calçar uns esquís que s'havien fet enviar des de Chamonix als prats dels Rasos de Peguera. El Cap d'Any de 1909 es va fer una nova excursió al Matagalls amb esquís i durant aquell hivern es van realitzar les primeres sortides a Núria, la Molina i Ull de Ter. Això va ser el naixement de l'esquí a Catalunya i a partir d'aquí es va anar desenvolupant durant més d'un segle fins a esdevenir un autèntic motor econòmic i social d'algunes comarques del Pirineu.

Però la impressionant explosió de l'esquí de pista al Pirineu català no ens ha de confondre i fer oblidar que neix a la muntanya i de la mà dels excursionistes. Els esquiadors o alpinistes que volen gaudir de la muntanya hivernal i de la neu troben en l'esquí de muntanya el medi ideal per gaudir de la seva passió. La llibertat de tresscar per muntanyes nevades, d'encarar-se a pales de neu verge, de descendir per llocs remots i solitaris només es pot trobar en l'esquí de muntanya.

L'esquí de muntanya sempre ha estat una pràctica minoritària. És un esport molt complet i dur, que exigeix qualitats d'alpinista per enfrontar-se a les dificultats de la muntanya hivernal, un gran entrenament i resistència física, i un bon nivell tècnic de descens per dominar les fustes en tot tipus de neu. Però, si tot conflueix, llavors esdevé un dels esports més bonics, complets i estètics que es poden fer a la muntanya. Gaudir de la neu, dels grans paisatges hivernals, del silenci i solitud de les grans muntanyes i dels descensos és quelcom que no té parió.

L'esquí de muntanya ha evolucionat i s'ha adaptat al seu temps. L'evolució del material, de la informació, de les tècniques i de la seguretat ha estat més que notable, i en pocs anys s'han vist canvis quasi revolucionaris. També ha canviat i evolucionat la manera de practicar-lo. Cada cop és més esportiva, realitzada a prop de les estacions d'esquí, cercant la seguretat i la rapidesa. La competició també ha arribat a aquest món, i ha provocat més canvis. Un dels més destacats és la presència de

runners d'estiu que durant l'hivern proven l'esquí de muntanya per participar en alguna cursa o bé per mantenir l'entrenament.

Tanmateix, la pràctica de l'esquí de muntanya de tall clàssic, on el muntanyenc s'encara a la muntanya i la neu lluny dels remuntadors, per endinsar-se per valls i cims solitaris, continua tenint adeptes fidels. Els autors d'aquesta guia són dos grans muntanyencs i esquiadors, que per sobre de tot estimen la muntanya i especialment la volen gaudir a l'hivern, sobre la neu i amb esquís. Ells cerquen una aproximació a l'esquí de muntanya on el contacte amb l'hivern, la neu i la bellesa de la muntanya gèlida siguin valors de referència. Volen proposar-nos unes ascensions triades a partir de la bellesa, la lògica del recorregut, de l'exigència a vegades, però on sempre la relació amb la muntanya i l'esquiador sigui íntima i indestriable.

Henri Brulle, un dels pirineistes més importants de tots els temps, va dir: "L'alpinisme és l'escalada; el pirineisme és menys l'esperit esportiu que l'ànima que la set de solitud i de llibertat, l'atracció del pintoresquisme, de l'aventura, de la penetració en el misteri dels aspectes secrets de la natura... El muntanyenc és el poeta-atleta. Aquest sap assaborir les escenes pintoresques i pastorals de la vall; li agrada retardar-se vorrejant els llacs tranquils i blaus o seguint els viaranyes del bosc; frueix llargament de les alçades i modera el pas per veure des de l'horitzó les nits o les tempestes; acampa sota una roca al clar de la lluna. Sap també afrontar les esquerdes i les parets amenaçadores, assaborint les sensacions intenses de perill. El que li parla al cor, però, és menys l'esport que la muntanya."

I us ben asseguro que la relació dels autors d'aquesta guia amb la muntanya respon al mateix esperit. Els agrada l'esport, els recorreguts compromesos i exigents, però, més enllà de la dificultat o el compromís, els agrada la muntanya hivernal neta i pura, contemplar els grans paisatges, gaudir de la solitud i postes de sol, obrir traça pels boscos nevats i aturar-se en les bordes colgades per la neu. A ells, per sobre de l'esport, el que els parla és la muntanya. I, en un acte de gran generositat, volen compartir les seves experiències amb altres muntanyencs. Més enllà de la competència tècnica i de la confiança en les descripcions dels itineraris, la guia és una invitació per conèixer la màgia de la muntanya pirinenca hivernal i descobrir un món nou.

Donem, doncs, la benvinguda a aquesta nova guia que estem segurs que aviat esdevindrà un petit clàssic, perquè respon a l'esperit que fa perdurar les obres. Anar a cercar allò essencial, aturar-se només en allò important i gaudir a fons amb allò rellevant. Aquí trobareu ascensions i travesses que són, sense cap dubte, clàssics inexcusables. Deixeu-vos portar i gaudiu. El Pirineu ben blanc us està esperant.

Enric Faura

Introducció

Els Pirineus són una extensa serralada que s'estén de llevant a ponent, entre la Mediterrània i el Cantàbric, a cavall de la península Ibèrica i el continent europeu. Els seus paisatges, variats i espectaculars, esquitxats de murs verticals, arestes inexpugnables, boscos d'una bellesa sublim, estanyes, rius, torrençeres, isards, óssos i voltors, fan que ens trobem davant d'un dels racons més bonics de tot el planeta.

A l'hivern, els Pirineus es tenyeixen de blanc. Un blanc esgarapat pels vents que bateguen fort, del nord, a la zona més oriental de la serralada, i més homogeni i gruixut a mesura que ens acostem a les valls orientades a l'Atlàntic. És el moment d'agafar els esquís, sens dubte la tecnologia més eficient per moure'ns durant l'època hivernal, i gaudir de l'esquí de muntanya.

La pràctica de l'esquí de muntanya ha sofert una gran transformació aquests darrers anys a la serralada pirenaica. L'esquí de travessa, romàntic, de cabana i fogonet, forjat en els valors més excursionistes, ha estat desplaçat per una activitat més esportiva, de competició. Els esquiadors que foquegen per les pistes d'esquí cada vegada són més nombrosos, mentre que els excursionistes amants de la muntanya amb esquís són una raça en perill d'extinció.

Els hàbits i la tecnologia han canviat; els GPS han desplaçat la brúixola, l'altímetre i la cartografia; i el món de la informació ha eclipsat el món del coneixement. Les carreteres ens permeten arribar molt més ràpid allà on antigament necessitàvem un cap de setmana per fer una ascensió; el material ha evolucionat moltíssim, i la informació s'ha democratitzat a través de la xarxa. Tots aquests factors incideixen directament en la pràctica de l'esquí de muntanya, no exempta dels canvis tecnològics que ha sofert la nostra societat.

En aquesta guia volem actualitzar tot aquell coneixement referent als itineraris d'esquí de muntanya que considerem de més bellesa. Bàsicament, els recorreguts que recomanaríem a qualsevol persona amant d'aquesta activitat. Les excursions que acostumem a fer any rere any perquè ens agraden, per-

què ens criden, perquè les considerem imprescindibles des del nostre prisma d'excursionistes, més que d'esquiadors. Aquesta guia recull l'experiència de molts anys de moure'ns pels Pirineus. En el fons, no deixa de ser una declaració de principis de com vivim i entenem l'excursionisme. De la muntanya amb esquís, més que de l'esquí de muntanya.

Tota selecció deixa de banda injustament itineraris també excel·lents, i aquesta no n'és una excepció. Un criteri a l'hora de triar els itineraris ha estat aconseguir una proporció equilibrada de rutes per dificultats. A la muntanya abunden itineraris llargs i compromesos, i són molts menys els aptes per iniciar-se. Hem intentat repartir geogràficament els itineraris en l'àmbit de Catalunya i zones properes.

El canvi climàtic és un fenomen que incideix directament en l'activitat de l'esquí de muntanya. Dissortadament, estem veient la desaparició de les geleres als Pirineus, a causa d'un augment progressiu de la temperatura del planeta. Així com les generacions que ens van precedir acabaven la temporada el dia de Sant Joan a l'Aneto, nosaltres la donem per finalitzada a mitjans de maig, a molt estirar. Itineraris clàssics com el Taga o el Coma d'Or, per exemple, cada vegada són més difícils de realitzar per la manca de gruix de neu i de condicions. Aquest és un aspecte que hem tingut molt en compte a l'hora de fer la selecció d'itineraris, i hem prioritzat tots aquells recorreguts que acostumen a fer-se any rere any, ja que gaudeixen de condicions òptimes. De la mateixa manera, hem volgut actualitzar tota la informació referent als itineraris en què l'accés ha canviat, i resulten incòmodes i feixucs per les penoses aproximacions. Aquest seria el cas del Puigmal per Er, itinerari clàssic i sublim, però d'accés complicat a causa del tancament de les pistes d'Er Puigmal.

Deixant a part aquests itineraris que, per motius climàtics i logístics, s'han complicat, també hem volgut obviar itineraris més massificats, obeint el nostre esperit més romàntic. Aquest seria el cas del Bastiments, el pic de la Mina o el Montmalús, per exemple, itineraris clàssics que es realitzen en gran part del seu recorregut per pistes d'esquí, i els caps de setmana reben una afluència massiva d'esquiadors. Itineraris que recomanem entre setmana però que defugim els dies de més afluència, a la recerca de rutes més solitàries i salvatges. D'aquesta criba s'escapen el Vacivèr i el Cap des Clòsos, itineraris que s'han vist afectats últimament per itineraris balisats fora de les pistes d'esquí.

En el tercer grup d'itineraris que hem obviat hi ha totes aquelles rutes que volem que restin en el silenci, en la intimitat, en l'anonimat. Els autors entenem que no hem de difondre aquests itineraris de descoberta i que han de formar part de l'aventura personal de cadascú. Si més no, aquesta és la nostra manera d'entendre la muntanya.

Els autors

Ús de la guia

Les descripcions són les justes per orientar-se de forma general. Sempre cal preparar la sortida a casa amb l'estudi de l'itinerari sobre un mapa cartogràfic a bona escala. I, un cop a la muntanya, consultar-lo tant com faci falta per orientar-se sobre el terreny. Les descripcions inclouen també abundants cotes altimètriques per ajudar-nos a confirmar la nostra posició al llarg de la sortida.

Àmbit territorial

Aquesta guia és un recull d'itineraris de la zona més oriental dels Pirineus, de la Mediterrània a la Vall d'Aran; el Canigó és l'itinerari més oriental i el Tuc d'Aubàs, el més occidental.

Desnivells

Cada itinerari inclou una indicació dels desnivells acumulats, tant d'ascens com de descens. Aquestes mesures s'han realitzat amb GPS i altímetre acumulador, i s'han validat sobre la cartografia recomanada.

Horaris

Els horaris que s'indiquen en cada itinerari són absolutament orientatius. En funció de les condicions meteorològiques i nivològiques poden variar ostensiblement. A més, també hi influeix molt el pes de les nostres motxilles, la forma física, el material, el cansament acumulat, l'homogeneïtat del grup, etc.

Si prenem com a referència la realització d'una excursió amb un grup d'esquiadors acostumats al ritme de competició, podem efectuar un ritme de 500 metres/hora, comptant la pujada i la baixada. Aquest ritme seria molt ràpid per a la majoria de grups i molt lent per a un ritme de competició. Per intentar acostar-nos a uns horaris que s'ajustin més a l'activitat

excursionista, hem calculat uns 300 metres/hora de pujada i baixada, tot i que aquests horaris també estan sotmesos a la complexitat del terreny. Per posar un exemple, aquesta mitjana ens pot servir per al Puigmal, un itinerari molt regular i progressiu, però difícilment podrem fer els mateixos càlculs a la zona de Sant Maurici i Aigüestortes, amb zones d'estanys que caldrà foquejar sense guanyar desnivell. D'altra banda, hem estat una mica més laxos en els horaris dels itineraris d'iniciació, tenint en compte que estan dirigits a un perfil d'excursionista menys habituat i entrenat en la disciplina de l'esquí de muntanya.

Així doncs, us demanem que utilitzeu aquesta dada com a orientativa, tenint en compte que pot ser molt variable.

Dificultat

Utilitzem dues escales objectives per acotar la dificultat de l'itinerari, l'escala Blachère i l'escala Traynard. També usem una escala subjectiva, on fem una valoració global de l'itinerari, que té en compte el desnivell acumulat, l'altura del cim, la complexitat del terreny, l'orientació, la longitud de l'itinerari, l'exposició, l'aïllament i altres perills objectius.

1. Escala Blachère: valora el nivell tècnic de l'esquiador (E).

- ME: Esquiador mitjà, amb poca experiència. Sap girar en pendents de fins a 25°, però dubta en els pendents forts i passos estrets.
- BE: Bon esquiador. Esquia amb confiança en pendents de fins a 30° i neus difícils.
- MBE: Molt bon esquiador. Esquia en pendents superiors als 40°, amb tot tipus de neu i passos exposats.
S'afegeix a la classificació anterior l'A d'alpinista, que significa el coneixement de tècniques alpines: utilització dels grampons, el piolet i la corda, progressió en geleres i altres tècniques d'assegurament o progressió.
- MEA: Esquiador mitjà-alpinista.
- BEA: Bon esquiador-alpinista.
- MBEA: Molt bon esquiador-alpinista.

2. Escala Traynard: acota la inclinació del terreny. És especialment útil en el descens.

- S1: Terreny pla o mínimament pendent, sense exigències especials per esquiar amb seguretat: una pista forestal.
- S2: Terreny poc inclinat, fins a 25°, de fàcil maniobrabilitat.
- S3: Pendent moderat, inferior a 35°, amb amplitud per girar.
- S4: Pendent superior a 35-40°, terreny estret i obligat en els girs, amb dificultats naturals.

- S5: Pendent molt fort, de 45-50°, molt obligat i amb gran exposició.
- S6: Pendent superior als 50°, molt difícil, que exigeix una tècnica molt depurada. Esquí extrem.

3. Escala subjectiva de valoració global de l'itinerari:

- Itineraris d'iniciació * (baixa dificultat, per a esquiadors que s'inicien en excursions amb esquís de muntanya).
- Itineraris de dificultat mitjana ** (per a esquiadors que tenen un rodatge en l'activitat de l'esquí de muntanya).
- Itineraris d'alta dificultat *** (per a esquiadors experimentats en l'activitat de l'esquí de muntanya).

Entenem que la pràctica de l'esquí de muntanya s'ha de realitzar sota una base molt sòlida d'esquí alpí i amb una bona forma física, portar el material adequat, una bona planificació i logística, i estar preparat psicològicament. Aquesta és la millor garantia per escometre l'activitat amb seguretat.

Època/condicions

Les condicions de neu són una part molt important de l'activitat que realitzarem. Tot i que alguns dels cims ressenyats acostumen a presentar condicions òptimes en una època determinada, aquesta no és limitant i a voltes podem trobar-les en d'altres mesos durant la temporada. És per aquest motiu que hem cregut oportú informar de quines haurien de ser les millors condicions per dur a terme els itineraris, més que acotar-ho i limitar-ho a un període de l'any. En aquest apartat també hem volgut donar informació sobre el tipus de meteorologia que més pot penalitzar en la realització dels itineraris.

Orientació

Les orientacions que indiquem són les predominants en l'itinerari. Les indicacions dreta o esquerra van lligades al sentit de la marxa o progressió. Les referències al marge dels rius i barrancs es prenen en el sentit de les aigües.

Classificació del terreny

El capítol de "Seguretat en terreny d'allaus" detalla el concepte de Classificació del Terreny d'Allaus i com utilitzar aquesta informació a través de l'Avaluador en la preparació de la nostra sortida. Tots els itineraris de la guia indiquen la màxima classe de terreny sobre el qual transcorre la ruta descrita, i en algun

cas s'especifica el tram o pas concret que justifica aquesta classe. La informació sobre la Classificació del Terreny d'Allaus referent a cada itinerari s'ha obtingut consultant la cartografia disponible a la web. Aquesta cartografia és encara escassa avui dia, però és probable que en el futur es vagi ampliant cap a altres zones dels Pirineus. Per als itineraris en zones sense cartografiar, els autors han estimat la classe de terreny tot seguint els criteris establerts per l'escala de Classificació del Terreny d'Allaus, i així apareix indicat.

Material

Material bàsic de seguretat: DVA (Detector de Víctimes d'Allaus; es recomana de tres antenes, amb les piles carregades), pala (d'alumini) i sonda (de 240 cm mínim i robusta). Es recomana portar sempre grampons a la motxilla (avui dia són més lleugers). En més d'una ocasió ens seran de molta ajuda en una situació sobrevinguda i potencialment perillosa. Així mateix, es recomana portar el piolet en la majoria dels itineraris, especialment si hi ha una exposició a les caigudes i imperativament si les condicions de la muntanya són desfavorables. Es recomana l'ús del casc i portar una farmaciola bàsica i una manta tèrmica a la motxilla. És molt important que el material estigui en bon estat i que tinguem els coneixements suficients per utilitzar-lo. En aquest sentit, és important realitzar cursos de formació.

Telèfons d'emergències

- Grup de Rescat de Muntanya Emergències Internacional: 112, vàlid arreu de Catalunya, Andorra i França.
- A la Vall d'Aran, es pot trucar directament als Pompiers d'Aran, amb seu a Vielha i competències en rescat de muntanya: 973 640 080.
- En territori francès, és més pràctic contactar directament el Peloton de Gendarmerie de Haute Montagne (PGHM) de cada departament. En l'àmbit dels itineraris de la guia, hi corresponen les següents unitats:
 - Osseja (66 Pyrénées Orientales): +33 (0)4 68 04 51 03.
 - Savignac-les-Ormeaux (09 Ariège): +33 (0)5 61 64 22 58.

Seguretat en terreny d'allaus

Les allaus, conjuntament amb les caigudes, són el perill més important de la muntanya hivernal. Als Pirineus es produeixen una mitjana de set morts cada any per allau, i més del 80% dels accidents per allau són provocades pel mateix grup de muntanyencs implicats en l'allau (font: ICGC). A més, els experts indiquen que en gairebé la majoria dels accidents hi ha hagut una mala gestió del grup i de la presa de decisions.

Així, abordar amb seguretat les sortides d'esquí de muntanya o qualsevol altre mitjà de progressió per terreny d'allaus és molt complicat. Una manera és utilitzar el Triangle d'Allaus, que representa els tres factors clau que hem de tenir en compte tant en la planificació com en la presa de decisions durant l'activitat: les *condicions* (neu i méteo), el *terreny* i el *grup*.

Condicions

Per preparar la sortida, és indispensable consultar el Butlletí de Perill d'Allaus (BPA) regional o local, així com la previsió meteorològica específica de muntanya. El BPA reporta el grau de perill d'allaus de l'1 al 5 segons l'Escala Europea de Perill d'Allaus (vegeu-ne la definició completa a www.avalanches.org), a més de donar informació detallada sobre la situació o situacions d'allaus presents (tipus d'allau, dimensions, distribució, probabilitat...) i sobre l'estat del mantell de neu, a més d'unes recomanacions de circulació. Podeu consultar el BPA regional o local dels itineraris descrits als llocs web següents: www.igc.cat/web/ca/allaus.php (Pirineu català oriental i occidental), www.meteofrance.com/previsions-meteo-montagne/bulletin-avalanches (Pirineu d'Andorra i de l'Arieja) i www.lauegi.conselharan.org (Vall d'Aran).

Terreny

Conèixer les característiques del terreny i la seva exposició a les allaus és vital per fer una bona elecció de l'itinerari

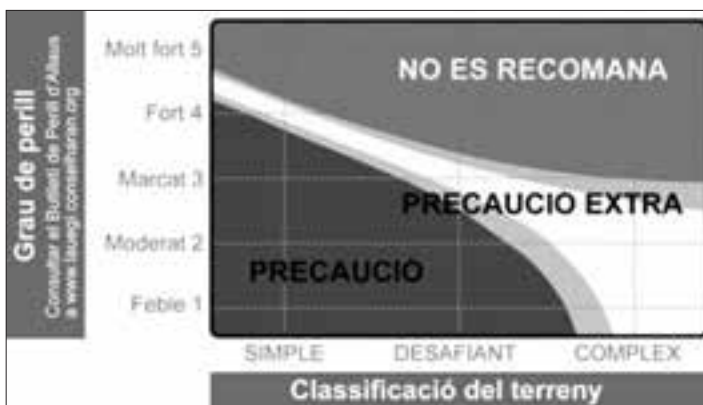

adequada a les condicions. La descripció dels itineraris de la guia inclou els punts on l'exposició a les allaus és crítica i les opcions per traçar una ruta segura són reduïdes o mínimes. A més, en un nombre d'itineraris del Pallars Sobirà i la Vall d'Aran s'especifica la classe de terreny en funció de la Classificació del Terreny d'Allaus.

Desenvolupat al Canadà i actualment ja implantat a moltes muntanyes d'arreu del món, la Classificació del Terreny d'Allaus és una escala simplificada de la seriositat del terreny en funció de la seva exposició a les allaus. El terreny queda classificat en tres categories: simple, desafiador i complex. El *terreny simple* requereix nocions bàsiques d'apreciació del terreny i una bona dosi de sentit comú. És el tipus de terreny adreçat a muntanyencs novells amb coneixements bàsics de neu i allaus. Els *terrenys desafiador i complex* demanen més experiència de circulació en terreny d'allaus i més coneixements per interpretar els continguts del Butlletí de Perill d'Allaus per aplicar-los sobre el terreny.

Podeu consultar els mapes corresponents de la Classificació del Terreny d'Allaus en els següents enllaços: www.lauegi.conselharan.org (Vall d'Aran) i www.tavascan.net/itineraris-hivernals (Tavascan).

L'Avaluador és l'eina complementària a la Classificació del Terreny d'Allaus que ens permet fer una elecció objectiva i sistemàtica de l'itinerari adequat al terreny (segons la Classificació del Terreny d'Allaus) i a les condicions presents de neu i perill d'allaus (mitjançant el BPA). Combinant ambdues informacions, obtenim com a resultat un conjunt de recomanacions segons el nivell d'entrenament i d'experiència del grup. Els tres nivells de recomanacions, en funció del color del gràfic, són:

Avaluador. Adaptat pel Conselh Generau d'Aran de la publicació Avaluador Avalanche Accident Prevention Card. Second Edition, ISBN# 978-0-9866597-2-0

- **Precaució** habitual (verd). Condicions favorables per circular per terreny d'allaus. Accidents generalment infreqüents.
- **Precaució extra** (groc), accidents freqüents. Requereix un nivell avançat de comprensió del perill d'allaus existent.
- **No es recomana** (vermell) circular per la muntanya sense coneixements de nivell professional o expert en neu i allaus.

Grup

Valorar les capacitats tècniques i físiques del grup, així com els coneixements i habilitats de circulació en terreny d'allaus, conjuntament amb el material de seguretat i l'entrenament en l'autorescat, entre molts d'altres factors, són la tercera peça clau en la preparació d'una sortida. A més, el grup ha d'afavorir una bona presa de decisions sobre el terreny. No ens cansarem de repetir que un elevat percentatge dels accidents per allau són causats per una mala gestió del grup i de la presa de decisions.

Una estratègia que els professionals de la psicologia recomanen per millorar els errors de factor humà és l'ús de regles fixes que cal complir sempre sense preguntar-nos si fan falta. Per això ens sembla molt encertat reproduir els principis bàsics del decàleg dels Bons Hàbits en Terreny d'Allaus desenvolupat per Ivan Moner, professional de les allaus del Centre de Lauegi d'Aran i els seus companys. Els Bons Hàbits resumeixen les bones pràctiques que tots els usuaris hem de seguir al peu de la lletra quan entrem en terreny d'allaus. Podeu consultar el decàleg complet al web del Centre de Lauegi d'Aran.

Els Bons Hàbits en Terreny d'Allaus... o les deu coses que no depenen del perill d'allaus:

1. Prepara la sortida.
2. Porta sempre el material de seguretat: DVA, pala i sonda... i entrena't en l'autorescat!
3. Usa material segur.
4. Traça sempre pel lloc més segur.
5. No exposis mai tot el grup al mateix temps.
6. Pensa sempre en les conseqüències.
7. Reavalua constantment les teves decisions.
8. Mantén una bona comunicació dins del grup.
9. Sigues inquiet, forma't i informa't.
10. Sigues conservador.

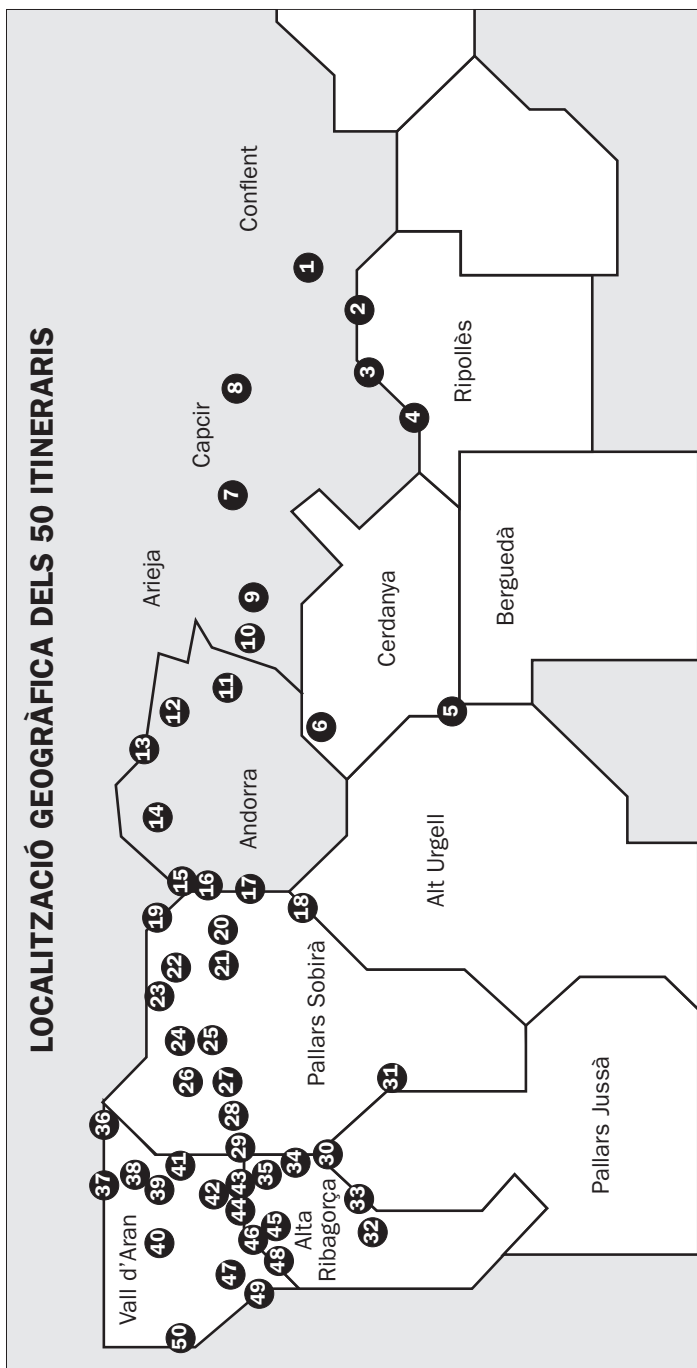
I sempre: terreny, terreny i terreny!

Montse Bacardit
Professional de les allaus al Centre de Lauegi d'Aran

LOCALITZACIÓ GEOGRÀFICA DELS 50 ITINERARIS

Pica del Canigó (2.784 m) per Merialles

El Canigó és un dels cims amb més personalitat i força de tots els Pirineus. Una muntanya absolutament imprescindible per a qualsevol pirineista, que ens ofereix una extensa varietat de possibilitats per fer activitat de muntanya. Barrancs, pistes per fer bicicleta de muntanya, senders, parets de roca... Tot amant de l'alta muntanya trobarà un bon motiu per arribar-se a aquest massís.

El Canigó és una muntanya densa, atapeïda, on es concentra una gran varietat de paisatges a causa del seu desnivell abrupte. Des de gairebé a nivell de mar fins als seus 2.784 metres d'altitud, podem trobar tot tipus de vegetació: alzines, fagedes, pi roig, pi negre, boscos d'avets monumentals, bàlec, neret, prats alpins... Una gran varietat d'espècies que van canviant a mesura que guanyem altura fins a arribar a la zona més aspra de roquissar granític, esquitxat per les últimes congestes que sobreviuen a l'estiu.

El Canigó es mereix un itinerari amb esquís de muntanya, i la millor opció és des del refugi de Merialles. L'itinerari que a continuació ressenyem no és un itinerari d'esquí de muntanya, és un itinerari de muntanya amb esquís. Una excursió ideal per a excursionistes amants de l'esquí i de l'alta muntanya, però no massa aconsellable per als esquiadors que busquen grans descensos, continuats i vertiginosos. La seva ascensió sempre ens deixarà un gran sabor de boca. Quina muntanya més maca!

Pujant al Canigó

